

seada sissepöletanud on, mis ilal maa-ilmas sündis. Aga mitte nenda ei seisnud sündinud asjade kujud ruutude peal, tuida muidu maalitakse. Ei, neil kujudel oli elu sees, puud ja lehed liikusivad, inimesed tulivad ja läksivad, nii kui peegli klaasi ees. Kuningapoeg waatas läbi teise ruudu. Seal seisis Jaakopi unenägu; kartsas läks otsekohe taewa ja inglid suure tiivadega käisivad üles ja alla. Ja, kõik mis iganes maa-ilmas sündinud, kõik see elas ja liikus akna-ruutude sees. Nii kunstlikusi kujusi võib aga ilksi aeg valmistada.

Paradiisi-neid wiis oma wõerast lahkest suurde saali, mille seinad läbi paistsivad. Seal olivad kujud; üks nägu ikka kenam kui teine. Õnsate hulgas laulsiwad, et kõik ühelt rõõmulauluks kottusulas; kõrgele wenis nende hull, wiimased paistsivad laugelt nii weiked wälja, kui die pungad. Restel saalis seisis lai puu, paksu kõlkuwa oksadega; kullakarwa õunad rippusivad roheliste lehtede wahel. See oli see keelatud puu, millest Adam ja Eewa söönud olivad. — Aga lehe külges rippus punnane till; se näitas wälja, nagu nutaks puu weriseid pisaraid.

„Läheme nüüd laewa“, ütles Paradiisi-neid, „seal wõime meie kõlkuwa laenete peal kinnitust wõtta. Laew kõigub ja ei liigu paigast, aga kõik maa-ilma riigid ja maad weerewad mööda.“ —

Ja, see oli ime näha, tuida kõik rand liikus. Seal tuliwad kõrged mäed, mis igawest lund oma pea peal kandsiwad, oma pilwetega ja oma metsadega, ja karjasarw kostis nii haledast ja igatsetes, ja mäe all lagedal laulis karjane. — Siis langutasiwad Eõunemaa wiljapuud oma pitki olfi üle laewade; mustad luiged ujusiwad wee peal ja isewiist loomad ja õied paistsiwad kaldal; see oli Austraalia, wiies maa-ilma jägu, mis seal mööda libises. — Preestrate laulud kostsiwad, talitsemata rahwas largas trunimide määrina ja luust tehtud pasunate kõla järel. — Egyptuse määratumad ehitused, langend sammad ja ennemuistsed Sumalate-kujud, poolest saadil liiwatuisust maetud ja loetud, läksiwad nendest mööda. — Põhjawalgus lehwis üle Põhjamaa kustund tulemägede. — Need olivad kujutused, tuida neid surelit käsi ilalgi teha ei suudu. Kuningapoeg tundis ütlemata rõõmu omas südames; tema nägi weel sadakord rohkem, kui meie siin ülespanna suudame.

„Ja kas wõin mina ikka seia jääda?“ küsis kuningapoeg.

„Se on sinu enese asi?“ kostis Paradiisi-neid. „Kui sina ennast mitte Adama kombel eksitada ei lase seda tegema, mis keelatud on, siis wõid sina ikka seia jääda.“